

HUMANITAS

821.135.1

scriitori
români
contemporani

CORINA SABĂU

**ȘI SE AUZEAU
GREIERII**

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Coperta: Adrian Răileanu
Ilustrația copertei: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Corina Roncea, Veronica Dinu

Tipărit la Tipo Lidana – Suceava

© HUMANITAS, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Sabău, Corina
Și se auzeau greierii / Corina Sabău. – București:
Humanitas, 2019
ISBN 978-973-50-6598-0
821.135.1

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021 408 83 50, fax 021 408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021 311 23 30

NICI ACUM NU-MI AMINTESC DACĂ EA A SPUS AM stat de atâtea ori la aceeași masă sau imediat ce am zărit-o cuvintele astea au ieșit iarăși din mine, ca de fiecare dată când îmi aminteam. Cu cele zece bomboane chinezești din sacoșă aveam un oarece sentiment de mulțumire, poate chiar un pic mai mult, sentimentul că ziua n-a trecut degeaba, cum o să se bucure Sonia când o să le descopere, cum o să alerge la taică-su să se laude, uite ce mi-a adus mama, data viitoare promit Nutella, și dacă nu-mi aduci mă lași să mă dau pe scările rulante de la Victoria, juri pe roșu, jur pe roșu, cum o să renască, ajutată de mărci de dulciuri occidentale, complicitatea noastră, tocmai atunci, când anticipam cum staniolul acela auriu o să refacă mult încercatul nostru nucleu familial, mi-a ieșit în față, la doi pași de mine trupul ei masiv, barieră între mine și restul lumii.

Trebuia să fi înțeles că nu e de glumit cu o femeie cu brațe ca ale ei, doar le privisem de atâtea ori cum manevrau baloturile de material, le ridicau dintr-o mișcare și le puneau pe transportor cu o grijă aproape părintească, pentru ca o secundă mai târziu să le abandoneze ca și cum despărțirea ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, nici una nu știa mai bine ca ea, cu toate că și celelalte făceau la fel, gura care căpăta un aer grav, cuta dintre sprâncene care se accentua, dar dintre toate numai brațele ei mă făceau să-mi amintesc că sunt ceva mai mult decât o femeie cu halat albastru care trece printre mesele secției Ajustaj și aprobă bonificațiile, mai mult decât soția unui bărbat frumușel, pe care, judecându-l după vesta de blugi și rafturile cu viniluri, ai putea să-l crezi cel puțin RDG-ist, singurul bărbat de pe strada I.C. Frimu care știe pe dinafară versurile melodiilor lui Leonard Cohen, mai mult decât mama Soniei chiar, o femeie a cărei viață începuse cu mult înaintea lor, care întâmpinase atâtea zile privind cum intră lumina pe ferestruica aceea acoperită cu două fâșii de in care dădea spre birtul lui nea Nae, o femeie care în primele zile de studenție se urca în tramvai și se lăsa dusă de el fără să-i pese unde ajunge.

Eu la marginea bordurii, ea în stradă, cu un cap mai scundă, și totuși ținându-mă pe loc, trupul meu deșirat și nesigur, cochetăria caraghioasă a femeii care se simte încă tânără deși trece de o veșnicie pe aceleași

străzi, sentimentele care au avut timp să se odihnească departe de ei, o zi în care crizantemele ce se iveau la fiecare colț de stradă nu mă întristaseră, să lucrezi la Mătasea Populară și să-ți coși nasturii cu ațe de toate culorile e mai curajos decât să scrii măscări pe pereți, nici o femeie care a petrecut zile și nopți acolo nu și-ar coase nasturii cu ațe diferite, dar uite că ea a făcut-o, asta înseamnă că uitarea a fost mai puternică decât toate zilele și nopțile petrecute la Ajustaj.

Și ai mai fost și singura care a venit la nuntă și l-a văzut pe copil, credeam că toate astea înseamnă ceva pentru tine, așa cum au însemnat pentru mine, lumea din sat m-a privit altfel după ce șefa secției Ajustaj a bătut atâta drum să mă vadă mireasă, nici eu nu înțelegeam de ce mă rugasem atâta de el să mergem, tăiem țara în două, mi-a arătat pe hartă, nu străbătuserăm nici jumătate din dealurile și văile care ne separau de ea și deja începeam să-i dau dreptate, până la urmă am fost singura din secție, da, cu toate că doar fetele care n-aveau nici o șansă de măritiș încercaseră o dezamăgire mai mare ca a mea când auziseră că se mărită, brațele ei care mă învățau zi de zi cum se face când te desparți aveau să fie contaminate de prezența unui bărbat, ești încă tânără, i-am spus, n-are sens să te grăbești, atunci brațele ei s-au așezat cuminți pe lângă corp, așa m-au înfruntat prima dată, abia când l-a văzut gol până la brâu și-a dat seama că viață

înseamnă mai mult decât Mătasea Populară și sendvișul pe care-l ține în halat și din care mușcă din când în când, între două transporturi, mai mult decât glumele între fete și turneele cu grupul folcloric, și celelalte i-au ținut isonul, cine s-ar fi gândit că dragoste se află în afara secției Ajustaj, cât sens să freci niște izmene până se albesc, cât sens să vezi cinci zile la rând, chiar la un cinematograf de cartier, *O floare și doi grădinari*, și când curge genericul de final să te ascunzi în sală și să-l mai vezi o dată, o fi ceva viață și la noi în secție, nimeni nu zice nu, totuși viața adevărată e atunci când el întoarce cheia în ușă și inima îți tresare cum n-o să-ți tresară niciodată în hala asta, viața adevărată e când el îți spune m-am gândit și vreau să te iau de nevastă, fată.

Generozitatea mea trebuie să fie mai mare decât nevoia de a o ține lângă mine, de aceea am ales să bat coclaurile, trebuie să înțeleg că în afara orelor de serviciu brațele ei sunt libere să facă ce doresc, când am văzut-o în rochia de mireasă nu mi-a mai părut rău, din când în când se oprea și ofta, genul acela de oftat pe care ți-l permiți la capătul unui drum lung, își fixa diadema cu aceeași mișcare cu care își potrivea baticul în secție, verișoara nu pierdea nici o ocazie să ne amintească, diadema e a mea, și mai cu talent, fată, că nu smulgi buruienile de pe holdă, o dată ești mireasă, zâmbea încurcată neștiind ce să facă, atâta grijă care se revărsa dintr-odată asupra ei, ați venit,

atât mi-a spus, și mi-am dat seama că măcar pentru replica asta a avut sens, n-am întrebat-o niciodată de ce mi-a spus ați venit în loc de ai venit, în fabrică nu-mi vorbea niciodată așa, lăutarii cântau *La o masă mai retrasă* și două bătrâne cu baticuri înflorate se țineau de mână și zâmbeau emoționate în timp ce se lăsau duse de horă într-o parte și în alta. Când m-am ridicat de la masă și m-am dus spre fundul curții m-am simțit atât de singură, încât mi-am amintit șoaptele lor prietenești la capătul acelei zile în care nu m-am atins de mâncare, am învinuit-o atunci nu atât pentru că m-a lăsat să-i țin piept singură, cât mai ales pentru că m-a făcut să mă îndoiesc și mai tare de mine, de fapt, toată viața n-am făcut decât să încerc să răspund la această întrebare, până unde îi sunt datoare pentru că mâinile lui s-au spetit zi de zi pentru mine, în grădina aceea în care, mi-am amintit, el a venit după mine și am simțit că trebuie să mă dezvinovățesc de parcă eu aș fi fost responsabilă că la intrarea în sat copiii murdari și zdrențăroși alergaseră după mașina noastră strigând *avion cu motor, ia-mă și pe mine în zbor*, că gura știrbă a mamei ei nu știa să spună decât tălică și ici șa, eu aș fi fost vinovată pentru obiceiul de a le prinde mirelui și miresei bani în piept, pentru bărbatul care a venit la noi să ne spună că și el cunoaște pe cineva la București, pe unul Florin de la Arctic, pentru lăutarul care cânta la sticlă, pentru căsuțele încropite din chirpici, de parcă eu aș fi fost vinovată

că pe lumea asta există oameni care au crescut fără vase chinezești în sufragerie și ascultă *Se mărită Mona mea* în loc să asculte Leonard Cohen. Pune sacoșele jos și se urcă lângă mine, pe bordură, mi-a vorbit ca unei femei cu suflet, dar iarăși a fost o proastă, cum ar putea o femeie ca mine să o înțeleagă pe una ca ea, se apleacă și scoate dintr-o paporniță câteva păstăi de fasole, asta e diferența între mine și ea, mâna care strânge păstăile mi-atinge geanta, diferența între nenorocita asta de fasole și geanta mea din piele de antilopă Guban, în fabrică era altceva, halatul albastru ștergea diferențele dintre noi, dar eu sunt asta de acum, cu părul coafat ca actrițele din revista *Cinema*, și ea e cea de acum, cu sacoșele târâș ca să le pună ceva pe masă alor ei, cum aș putea eu să înțeleg o femeie ca ea, o femeie care zi de zi, timp de o lună, a venit la poarta fabricii și s-a milogit să fie primită înapoi, și ca femeie de serviciu dacă altceva nu se poate, chiar dacă ar fi furat materialul ăla nenorocit până la urmă n-a omorât pe nimeni, chiar dacă l-ar fi furat, deși nu e adevărat, ce vină are copilul ei, m-am gândit că sunt zile în care n-are ce să-i pună pe masă, au fost zile în care n-au mâncat decât cartofi, cartofi cu bulion, și dacă e pe turnate, pe câți n-ar fi putut și ea să-i toarne, toată lumea știe că furau calorifere ruginite și făceau halate pentru vânzătoarele de la alimentara, unii scoteau un ciubuc croind rochii după Neckermann, iar ăia mai cu moț își făceau vacanțele în Bulgaria și

umblau în geantă cu cărți de yoga, mă uit recunoscătoare în jur, ce bine că e zi și că pe lângă noi trec oameni, oamenii ăștia nu mă zăresc decât o clipă, n-au timp să-mi deteste nici geanta, nici coafura.